

Hiç Olarak Kalmak

Rasim ÖZDENÖREN

Belki de en kötüsü kötü çekilmiş bir fotoğrafın detayını okumaya çalışmak olmalı. Adam, uzak bir gölgenin duldasında keman mı çalmaya çalışıyor, yoksa elinde keman yayına benzeyen bir çomakla birilerini tehdit etmeye mi? Arkadaki karanlık yüzler kim ola? Kemancıya yardım etmek üzere aport bekleyen birileri mi, yoksa doğrudan kemancıyı tehdit etmeye mi çalışıyorlar? Kemancıyı niçin tehdit etsinler? Bunu ben bilemem. Tıpkı o belirsiz kimsenin kim olduğunu bilemediğim gibi. Kemancının -kemancı?- hemen arkasında, daha yakından görünen puslu yüz gülümsüyor mu, sırıtıyor mu, arkadan bakışlarıyla kemancıyı dövmeye mi uğraşılıyor; bütün bunlar belli olmuyor... Evet, en kötüsü bütün bu karmaşıklığın anlaşılmasında olmalı... Hayatımızın en güzel yıllarını nasıl birileri acımasızca alıp götürdüyse, hayatımızın en güzel yıllarından elimizde bugüne çöpe atılacak bir posa kaldıysa, bugünümüz nasıl zehir zıkkım bir dolambacın ortasında savrulmaya terk edilirdiye... Bunlar karşısında aciz kalmak... Evet, en kötüsü... Daha da kötüsü olabilir miydi? Elbette, evet... O savrulma anında şu anda bu cümleleri kuramıyor olmak, yani karşı tarafı boylamış olmak mümkündür... Ama şimdi buradayım ve konuşuyorum. Aklımın başında olduğunu düşünebiliyorum. Bir bayram gelecekse onun geleceğini biliyorum. Bayramda ya da hafta sonunda bazı dostlarla bir araya geleceğimi, onlarla çene çalmayı, hayatın anlamı ve anlamsızlığı üzerine fikir yürütmeyi, bütün bunların elimizde bir imkân olarak durduğunu bilmek, insana en kötünün içinden çıkabilecek güzellikler olarak görünebilir. Bir hastaneye giriş kaydımızı yaptırırken, hastane yetkililerinin hayatımızın sorumluluğunu üstlenmediklerine ilişkin imzalattıkları kâğıt, insana, ne kadar da amansızca kendi hayatımızın sahibi olduğumuzu duyumsatan bir belge olarak yüzümüze şaklatılıyor. Birileri gövdemin üzerinde işlem yapacak, o işlemde dolayı, o sorumluluk kabul etmeyecek, fakat onun üzerimde yaptığı işlemin sorumluluğunu kendim yüklenmiş olacağım... Ne kadar acımasız, insan hayatının biricik sahibi olduğumuzu bizim suratımıza çarpan ne korkunç bir kendi bilincine yöneltilmiş bir itiraf ve tehdit... Bunun böyle olduğunu belki daha başından bu yana biliyor olabilirdik, biliyorduk da, fakat bu bilmiş bilincimize işlemiş bir bilgi değildi, biz bu bilginin sahibi değildik,

o bilgi bizim dışımızda bize yöneltmiş bir haricî belgede yazılı bilgi türünde bir bilgiydi. Şimdi bize imzalatılan o kâğıt parçasıyla, kendi gövdemizin sorumluluğunu kendimizin yüklenmekte olduğumuzu dünyaya ilan etmiş olduk. O dünyanın içinde yer almış olan kendimize de... Daha buradan, bir hastane koridorunu arşınlamaya başladığımızda bizim kendimizden başka bir sahibi bulunmadığı bize bildirilmiş oluyor. Hapishanelerde de öyledir: daha ilk günün acemiliğinde atılı durduğun hücre ne korkunç bir yaşama ortamı sunar insana: komşu hücrelerden işitilen bağrışları, kafalarını duvarlara çarpan “gardiyan!..” diye canhıraş bağrışları... Sen acemisin. Senin daha bağırma bile hakkın yoktur. Sen belki ancak cinnet geçirebilirsin. Kendi kendini vurabilirsin; vurabilirsen, kendi yumruğunu döşüne indirmeyi başarabilirsen... Değilse, bu bile çok görülmüştür adama, yasaklanmıştır... Kendi yumruğun canını almaya güç yetirmekten uzaktır. Kendi yumruğun döşünde bir okşayış gibi kalır. Bu da mahkûma merhamet yerine, kendinden nefret duygusunu uyandırır... En kötüsü bu da değildir. Ölüm özlemi hiç değildir. İnsan, ebediyen bir ebedi karanlık içinde yaşayacağını düşününce ölüm ona çok uzak, ulaşılmaz bir kurtuluş kapısı olarak görünür. Orada ölüm özlenir. İnsan, iyi ki ölüm icat olmuş, diye düşünür. Fakat o ölüme sahip olmaktan yoksun buldukça ölümün ortalıkta kol gezmesi neye yarayacaktı ki! Hiç... Hiçbir şeye... Hiçbir şey... Hiç olarak... Kalmaya... Bir, o rutubetli hücrenin lekeli duvarında beliren sevgilinin yüzü, bir o, bu sonsuz karanlığı dayanılır kılmaya yetiyor, bir o... Oradaki görüntüsüyle...